

Lectio Divina segédanyag

B év – Mk 13, 33-37

A szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Felelős szerkesztő:

Nyúl Viktor

A segédanyag összeállításában

közreműködtek:

Asztalos Gábor

Asztalos Livia

Csonka Laura

Geiszelhardt Sára,

Görföl Tibor

Haász Rebeka Anna

Hegyi László

Járai Ferenc

Mohay Réka

Molnár Dzszenifer

Nyúlné Révfalvi Ildikó

Rác Dávid

Rác Édua Anna

Szily Boglárka

Vermes Nikolett

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor érkezik az Úr!

Abban az időben Jézus így tanított: Vigyázzatok és virrasszatok! Nem tudjátok, mikor jön el az idő. Az idegenbe induló ember is, amikor otthagyja házát, szolgálóira bízta mindenét, és mindegyiknek kijelöli a maga feladatát; a kapuőrnek megparancsolja, hogy virrasszon.

Legyetek hát éberek! Mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este, vagy éjfélkor; kakasszóra, vagy reggel. Ne találjon alva benneteket, ha váratlanul megérkezik! Amit nektek mondom, mindenkinek mondom: Virrasszatok!

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

³³ βλέπετε ἄγρυπνεῖτε, οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρὸς ἐστίν

Ügyeljetek, virrasszatok: ugyanis nem tudjátok, mikor van az idő.

³⁴ ὡς ἄνθρωπος ἀπόδημος ἀφείς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ δούς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἑκάστῳ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο ἵνα **γρηγορή.**

Mint ahogy egy hazuról távol levő ember elhagyva a házát és a rabszolgáinak megbízatást adva, mindegyiknek a maga feladatát és megparancsolta a kapuőrnek, hogy **legyen éber.**

³⁵ **γρηγορεῖτε** οὖν, οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ἢ ὀψὲ ἢ ἡμεσονύκτιον ἢ ἀλεκτοροφωνίας ἢ πρωΐ,

Legyetek éberek tehát: **ugyanis nem tudjátok, mikor jön a ház ura, vagy este, vagy éjfélkor, vagy kakaskukorékoláskor (hajnal előtt), vagy kora hajnalban,**

³⁶ μὴ ἐλθὼν **ἐξαίφνης** εὖρη ὑμᾶς καθεύδοντας **nehogy **váratlanul** jőve alva találjon titeket.**

³⁷ ὁ δὲ ὑμῖν λέγω πᾶσιν λέγω **γρηγορεῖτε.**

Amit pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: **legyetek éberek!**

1.1.2. Nova Vulgata és magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

³³ Videte, vigilate; nescitis enim, quando tempus sit.

³³ Vigyázzatok, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az idő.

³³ Vigyázzatok tehát, legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő!

³³ Vigyázzatok, virrasszatok (és imádkozzatok), mert nem tudjátok, mikor jön el ez az idő.

³³ Figyeljétek, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő.

³³ Vigyázzatok, legyetek éberek! Nem tudjátok ugyanis, mikor jön el az az idő!

³⁴ *Sicut homo, qui peregre profectus reliquit domum suam et dedit servis suis potestatem, unicuique opus suum, ianitori quoque praecepit, ut vigilaret.*

³⁴ Éppen úgy, mint az idegenbe készülő ember, aki otthagyja házát és szolgálaira bízva vezetését, mindegyiknek kijelöli a maga feladatát, a kapusnak is megparancsolja, hogy virrasszon.

³⁴ Mint az ember, aki idegenbe készült: mikor elhagyta házát, hatalmat adott szolgálainak, mindenkinek a maga dolgában, az ajtónállónak pedig megparancsolta, hogy ébren legyen.

³⁴ Éppen úgy, mint amikor az idegenbe készülő ember elhagyja házát és vezetését szolgálaira bízva, mindegyikre a maga dolgát, a kapusnak pedig meghagyja, hogy virrasszon.

³⁴ Úgy mint az az ember, a ki messze útra kelve, házát elhagyván, és szolgálait felhatalmazván, és kinek-kinek a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon.

³⁴ Mint az idegen országba utazó ember: amikor elhagyta házát, átadta szolgálainak a hatalmat, és kijelölte mindenkinek a maga feladatát, s az ajtóőrnek megparancsolta, hogy virrasszon.

³⁵ *Vigilate ergo; nescitis enim quando dominus domus veniat, sero an media nocte an galli cantu an mane;*

³⁵ Legyetek hát éberek! Nem tudjátok ugyanis, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este, lehet, hogy éjfélkor vagy kakasszóra vagy reggel.

³⁵ Legyetek tehát éberek; nem tudjátok ugyanis, mikor jön el a ház ura, este-e vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel;

³⁵ Virrasszatok tehát, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este-e vagy éjfélkor, kakasszóra-e vagy reggel.

³⁵ Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-e vagy éjfélkor, vagy kakasszókor, vagy reggel?

³⁵ Virrasszatok tehát, mert nem tudjátok, mikor jön meg a ház ura! Este vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel?

³⁶ *ne, cum venerit repente, inveniat vos dormientes.*

³⁶ Ne találjon alva, ha váratlanul megérkezik!

³⁶ hogy amikor váratlanul eljön, alva ne találjon benneteket.

³⁶Ha váratlanul érkeznek, alva ne találjon titeket.

³⁶Hogy, ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva.

³⁶Nehogy, amikor hirtelen megjön, alva találjon benneteket!

³⁷Quod autem vobis dico, omnibus dico: Vigilate!”.

³⁷Amit nektek mondok, mindenkinek mondom: Legyetek éberek!”

³⁷S amit nektek mondok, azt mindenkinek mondom: Legyetek éberek!»

³⁷Amit nektek mondok, mindenkinek mondom: virrasszatok!”

³⁷A miket pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

³⁷Amit pedig nektek mondok, azt mindenkinek mondom: virrasszatok!

1.1.3. Behatárolás

Márk, mielőtt Jézus szenvedés-történetét leírja (Mk 14-15), közli az Úrnak a világ végéről s Krisztus második eljövételéről szóló beszédét, amit a Mester a tanítványainak mond el az Olajfák hegyén (Mk 13). Ennek a hosszú tanításnak az utolsó egysége az a szakasz, amit az evangélista a virrasztás képével kezd és zár (Mk 13, 33.37). A következőkben pedig már a főtanács ármánykodásáról számol be (Mk 14,1-2). Így tehát az általunk tanulmányozott epizód a Mk 13,33-37. versek között helyezkedik el.

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Az evangélista hangsúlyozni kívánja, hogy Jézus Krisztus valóban vissza fog egyszer térni, de annak időpontját nem ismerjük. Ez viszont arra kell, hogy ösztönözze az Úr tanítványait, hogy álljanak mindig készen: annak megfelelően éljenek, tevékenykedjenek, amit Jézus, utoljára mondva nekik, rájuk hagyott: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16,15) Tehát Márk szerint az a remény kell, hogy éltesse a keresztényeket, hogy az Úr el fog jönni, ugyanakkor ez figyelmeztetés is arra, hogy az Ő parancsai szerint kell élnünk.

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

ἐξαίφνης (ekszájfñész): 'hirtelen' (Mk 13,36)

A határozószó először itt jelenik meg az evangéliumokban, s Márk csak itt használja. A kifejezés a természetfeletti valósághoz kapcsolódik: a visszatérő Úrhoz (Mk 13,36), a Jézus születését ünneplő angyalokhoz (Lk 2,13), a Saul megfőztető Úr Jézus szavait megelőző mennyei fényhez (Ap Csel 9,3; 22,6), illetve a gonosz lélek által megszállt

fiú kiáltásához (Lk 9,39). Ez a ritka szófordulat tehát arra utal, hogy az a Jézus, aki Betlehemben megszületett s aki a gonoszt legyőzte, illetve feltámadása után is vezeti tanítványait, egyszer el fog jönni újra, aminek időpontja viszont nem ismeretes. Az ember arra kap sürgető felhívást, hogy ne feledje el a természetfeletti dimenzió valóságát, s élje ennek tudatában földi életét.

γρηγορεῖτε (grégozejte): 'ébernek lenni, ébren lenni, virrasztani' (Mk 13,/34/-35.37)

Ez a kifejezés az evangéliumokban mindig Jézus beszédeiben található meg (Mt 24,42-43; 25,13; 26,38.40-41; Mk 13,34-35.37; 14,34.37-38; Lk 12,37). Vagyis az Úr számára fontos szóról van szó! Márknál, Mátéhoz hasonlóan, Jézus Krisztus második eljövetele kapcsán, illetve a getszemáni epizódban jelenik meg. A kifejezés utolsó újszövetségi előfordulásához pedig egy boldogság- mondás kapcsolódik (Jel 16,15). A virrasztó ember jutalma tehát a boldogság! A „grégozejte” felszólító mód (imperativus praesens) pedig olyan cselekvési formát jelöl, ami folyamatos, amit mindig tenni kell. A többes szám pedig arra utal, hogy nem csak egy embertől kéri ezt az Úr, hanem többektől, azaz mindenkitől (vö. Mk 13,37). Vagyis az a virrasztás, amire Jézus hívja a hallgatóit, állandó kell, hogy legyen, s mindenkire vonatkozik.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Szinoptikus párhuzamok

Mt 24,42 Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.

Mt 25,13-15 Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát. Úgy lesz, mint azzal az emberrel, aki idegenbe készült. Összehívta szolgálait, s rájuk bízta vagyonát. Az egyiknek öt talentumot adott, a másikkal kettőt, a harmadiknak csak egyet, kinek-kinek rátermettsége szerint, aztán útra kelt.

Lk 12,36-38 Csípőtök legyen felövezve és égjen a lámpásotok. Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukra várnak, hogy mihelyt megérkezik a menyegzőről és zörget, rögtön ajtót nyissanak neki. Boldogok azok a szolgák, akiket uruk megérkezésekor ébren talál. Bizony mondom nektek, felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, és megy, hogy kiszolgálja őket. És ha a második vagy a harmadik őrváltáskor érkezve is így találja őket, boldogok azok a szolgák.

Lk 12,40 Legyetek ti is készen, mert olyan órában, amikor nem is gondoljátok, eljön az Emberfia.

Lk 19,12-13 Egy főember – kezdte – messze földre indult, hogy királyságot szerezzen magának, s aztán visszatérjen. Magához hívatta tíz szolgáját, adott nekik tíz minát és így szólt hozzájuk: Kamatoztassátok, míg vissza nem térek.

Lk 21,36 Virraszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljétek attól, ami majd bekövetkezik és megállhatatok az Emberfiának színe előtt.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

ApCsel 20,31 Ezért legyetek éberek, és véssétek jól emlékezetetekbe, hogy három éven át éjjel-nappal szünet nélkül, könnyek között figyelmeztettek benneteket.

1Kor 16,13 Vigyázzatok, tartsatok ki állhatatosan a hitben, viselkedjétek bátran, legyetek erősek.

Ef 6,18b Legyetek éberek, és imádkozzatok kitartóan az összes szentért

1Tessz 5,6.10 Ne aludjunk hát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.”
“aki meghalt értünk, hogy akár élünk, akár meghalunk, vele együtt elnyerjük az életet.

1Pt 5,8 Józanok legyetek és vigyázzatok. Ellenségeitek, a sátán, ordító oroszlán módjára ott kószál mindenütt, és keresi, kit nyeljen el.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

Szent Ágoston: Nem csupán azokhoz szólt, akik éppen hallották, amit mondott, hanem azokhoz is, akik később, de még előttünk élek, aztán hozzánk úgyszintén és azokhoz is, akik utánunk fognak élni, egészen második eljöveteleig. De vajon mindenki élni fog majd azon a napon vagy kijelenthető, hogy a halottakhoz is szól az a felszólítás, miszerint virrasztanunk kell, nehogy aludjunk, amikor eljön? Miért mondja hát mindenkinek azt, ami csak azokra vonatkozik, akik éppen akkor majd életben lesznek? Nyilván azért, mert mindenkire vonatkozik, mint már említettem. Mindenki számára akkor jön el ugyanis az a nap, amikor eljön a saját napja, az a nap, amikor ítéletre készen távoznia kell a földről; éppen ezért minden kereszténynek virrasztania kell, hogy ne találja készületlenül az Úr eljövetele. Azt fogja készületlenül találni az a nap, aki készületlen lesz saját élete utolsó napján.

(ford.: Görföl Tibor)

Ha egy ember, akiben megbízol, azt mondja neked, hogy vagyoned megőrzésére mutat egy igen biztonságos helyet, akkor követni fogod, mégha a sivatagba vezetne is és nyugodt szívvel odatennéd kincsedet. Itt most nem ember, hanem Isten ajánlja fel ezt a biztonságot. Nem a sivatagban, hanem az égben, mégsem akarsz meghallgatni? Ha kincsedet elásod a sivatagban, nem fog megduplázódni, semmiben sem lesz hasznodra, viszont az Úr szavát hallva te azt bölcsen felhasználod, akkor megsokszorozódik, és jutalmad az örök élet lesz. Hány és hány dologra vágysz itt a

földön, aminek aztán nem tudsz igazán örülni, ha meg is szerezted magadnak. Példának okáért sok pénzért, kemény munkával palotát építesz életedben, annak gyümölcsét ki fogja élvezni? Te vagy fiaid, akik már a teljesen elkészült és felépített palotába lépnek be? Ennek vajon örülni fogsz a mennyben? Ezért ne panaszkodj, ha jót teszel és nem jutalmaz meg azonnal az Isten, hiszen földi munkád gyümölcsét sem tudod rögtön élvezni. Épp ezért légy türelemmel, mert akár már itt a földön is megáldhat az Úr jóságodért, de abban biztos lehetsz, hogy az égi javakért való fáradozásodért az örök élet lesz a jutalmad. Jól gondold meg! Nem tudod, mikor kell Isten ítélőszéke elé lépned. Épp ezért gyűjts mindig mennyei javakat, légy éber, hogy annak idején beléphess az örök életre és élvezhesd annak gyümölcsét, amit az égi javakért itt a földön életedben elvetettél.

/Vö.: Aranyszájú Szent János, Kommentár Máté evangéliumához 20, 5 s./

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

668. "Krisztus meghalt és életre támadt, hogy a holtaknak és élőknek egyaránt Ura legyen" (Róm 14,9). Mennybemenetele azt jelenti, hogy embersége részesedik Isten hatalmában és tekintélyében. Jézus Krisztus az Úr: övé minden hatalom a mennyben és a földön. Ő "fölötte áll minden fejedelemségnek, hatalomnak, erősségnek és uralomnak", mert az Atya "mindent az ő lábai alá vetett" (Ef 1,20–22). Krisztus a mindenség és a történelem ura. Benne az ember történelme és az egész teremtés is megtalálja "újraösszefoglalását", transzcendens csúcspontját.

669. Mint Úr Krisztus feje is az Egyháznak, mely az ő Teste. A mennybe fölemelkedett és megdicsőült Krisztus, mivel küldetését így teljesíti be teljesen, Egyházában itt marad a földön. A megváltás a forrása annak a tekintélynek, amelyet Krisztus az Egyház fölött a Szentlélek erejével gyakorol. "Krisztus Országa a misztériumban már jelen van" az Egyházban, mely "az Ország csírája és kezdete a földön".

670. A mennybemenetel óta Isten tervének megvalósulása elkezdődött. Már az "utolsó órában" vagyunk (1Jn 2,18). "Elérkezett tehát már hozzánk az idők vége, és e világ megújítása visszavonhatatlanul elkezdődött, és a jelen világban bizonyos módon elővételeztetik: az Egyház ugyanis már a földön igaz, jóllehet tökéletlen szentséggel ékeskedik." Krisztus Országa jelenlétét azon csodálatos jelekkel már mutatja, melyek kísérik az Egyház által történő hirdetését.

671. Krisztus országa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljesegett be "hatalommal és nagy dicsőséggel" (Lk 21,27) a Király eljövételével a földre. Az Országot a gonosz hatalmak még támadják, jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki, "amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását". Ezért imádkoznak a keresztények, főképpen a szentmisében, sürgetvén Krisztus visszatérését, mondván: "Jöjj el, Urunk!" (Jel 22,20).

672. Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország dicsőséges megalapításának ideje, melynek az összes emberek számára meg kell hoznia a próféták szerint az igazságosság, a szeretet és a béke végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a Lélek és a tanúságtétel ideje, de olyan idő is, melyet a közelgő "szorongatás" és az Egyházat nem kímélő gonosztól való próbatétel határoz meg, és bevezeti az utolsó napok harcát. A várakozás és a virrasztás ideje.

673. A mennybemenetel óta Krisztus dicsőséges eljövetele a küszöbön áll, de "nem ránk tartozik ismerni az időket és a pillanatokat, melyeket az Atya a maga hatalmában elhatározott" (ApCsel 1,7). Ez az eszkatologikus esemény bármely pillanatban beteljesedhet, jóllehet mind az eseményt, mind az azt megelőző végső megpróbáltatást valami "késlelteti".

674. A Messiás dicsőséges eljövetele a történelem bármely pillanatában attól függ, {{634}} hogy elismeri-e Őt "egész Izrael", melynek egy része megátalkodott a "hitetlenségben" (Róm 11,20) Jézussal kapcsolatban. Szent Péter mondja pünkösöd után a jeruzsálemi zsidóknak: "Tartsatok tehát bűnbánatot és térjetekek meg, hogy eltöröltessenek bűneitek, hogy eljőjjön az Úr színe előtt a megbékélés ideje, és Isten elküldje Őt, aki számotokra Krisztussá rendeltetett, Jézust, akit az égnek kellett befogadnia egészen a nagy megújulás napjáig, amit Isten megmondott szent prófétái ajka által" (ApCsel 3,19–21). És Pál visszhangozza: "Ha már elvetésük megbékélése a világnak, mi más lesz a fölvetelük, mint élet a halálból" (Róm 11,15). A zsidók összességének belépése a messiási üdvösségbe az összes pogányok után valósítja meg Isten népe számára "Krisztus teljességét" (Ef 4,13), amelyben "Isten lesz minden mindenben" (1Kor 15,28).

675. Krisztus eljövetele előtt az Egyháznak át kell mennie egy utolsó próbatételen, mely sokak hitét meg fogja ingatni. Az üldözés, mely kíséri az Egyház földi

zarándokútját, fölfedi a "gonoszság misztériumát" egy vallási megtévesztés formájában, mely az embereknek problémáik látszólagos megoldását kínálja föl cserében azért, hogy elpártolnak az igazságtól. A legnagyobb vallási megtévesztés az Antikrisztusé, azaz egy ál-messianizmusé, amelyben az ember önmagát dicsőíti Isten és az Ő testben eljött Messiása helyett.

676. Ez az antikrisztusi megtévesztés a világban mindannyiszor föltűnik, amikor a messiási reménységet a történelemben akarják beteljesíteni, ami csak a történelmen túl, az eszkatologikus ítélet által teljesebbé válhat; az Egyház az eljövendő ország ezen meghamisítását "millenarizmusnak" nevezett enyhébb formájában is, és főként a "belsőleg romlott" szekularizált messianizmus politikai formájában elutasította.

677. Az Egyház az Ország dicsőségébe csak ezen utolsó Húsvéton át léphet be, melyben követi Urát halálában és föltámadásában. Az Ország tehát nem az Egyház történelmi diadala által fog beteljesedni állandóan növekvő fejlődés útján, hanem Istennek a gonosz utolsó támadása fölötti győzelme által, melynek következtében Menyasszonya alá fog szállni a mennyből. Istennek a gonosz fölforgatása fölötti győzelme az Utolsó Ítélet formáját fogja öltetni e mulandó világ végső, kozmikus összeomlása után.

769. "Az Egyház (...) csak a mennyei dicsőségben válik majd tökéletessé", Krisztus dicsőséges eljövetelekor. Addig "az Egyház zarándokútját járja a világ üldözései és Isten vigasztalásai közepette". Itt a földön tudja, hogy számkivetésben van, távol jár az Úrtól, és az ország teljes eljövetelére vágyakozik, az órára, "amikor Királyával a dicsőségben egyesül". Az Egyház és általa a világ beteljesedése a dicsőségben csak nagy megpróbáltatások árán valósul meg. Akkor majd "az összes igazak Ádámától, az igaz Ábeltől az utolsó választottig mind összegyűlnek az Atyánál az egyetemes Egyházban".

451. A keresztény imádságban meghatározó az "Úr" megszólítás, mind az imádságra szólító "az Úr legyen veletek"-ben, mind a könyörgést lezáró "A mi Urunk Jézus Krisztus által"-ban, vagy a bizalom- és reményteljes kiáltásban: "Maran atha!" ('Az Úr jön!'), vagy "Marána tha" ('Jöjj el, Úr!'; 1Kor 16,22). "Amen, jöjj el, Úr Jézus!" (Jel 22,20)

671. Krisztus országa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljesebbé vált "hatalommal és nagy dicsőséggel" (Lk 21,27) a Király eljövetelével a földre (nehezen kivehető a mondat értelme így!). Az Országot a gonosz hatalmak még támadják, jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki, "amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza,

mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását". Ezért imádkoznak a keresztények, főképpen a szentmisében, sürgetvén Krisztus visszatérését, mondván: "Jöjj el, Urunk!" (Jel 22,20).

1130. Az Egyház ünnepli az ő Urának misztériumát, "amíg el nem jön" (1Kor 11,26) és "Isten lesz minden mindenben"(1Kor 15,28). Az apostoli kortól kezdve a liturgia a Lélek sóhajtozásaiban végső célja felé irányul az Egyházban: "Marana tha!"(1Kor 16,22). A liturgia Jézus vágyában vesz részt: "Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek (...), míg be nem teljesedik az Isten országában" (Lk 22,15–16). Krisztus szentségeiben az Egyház már most befogadja örökségének foglalóját, és már most részese az örök életnek, miközben "várja a boldog reményt, és a nagy Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövetelét" (Tit 2,13). "A Lélek és a Menyasszony hív: jöjj el! (...) Jöjj el, Uram Jézus!" (Jel 22,17–20)

Szent Tamás így foglalja össze a szentségi jel különböző jelentéseit: "A szentség tehát emlékeztető jele annak, ami történt, tudniillik Krisztus szenvedésének; utalás arra, amit Krisztus szenvedése számunkra megvalósított, tudniillik a kegyelmet; előre mutató jel is, tudniillik hirdeti az eljövendő dicsőséget".

1403. Az utolsó vacsorán maga az Úr irányította tanítványai figyelmét a húsvétnak az Isten országában történő beteljesedésére: "Mondom nektek: mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában" (Mt 26,29). Valahányszor az Egyház az Eucharisziát ünnepli, emlékezik erre az ígéretre, és tekintetét arra irányítja, "aki eljön" (Jel 1,4). Imádságában hívja az Ő eljövetelét: "Marana tha!" (1Kor 16,22), "Jöjj el, Uram Jézus!" (Jel 22,20). "Jöjjön el a te kegyelmed, és múljék el e világ!"

2817. Ez a "Marana tha" kérés a Lélek és a Menyasszony kiáltása: "Jöjj el, Úr Jézus!"

"Ha nem is állna ott az imádság elején az ország eljövetelének kérése, a későbbiek során kimondanánk, mert reményünk tárgya felé sietünk. Az oltár alatt türelmetlenül kiáltják a vértanú lelkek az Úrnak: »Meddig nem állsz bosszút vérünkért, Urunk, a föld lakóin?« (Jel 6,10). A világ végén ugyanis megtörténik a bosszúállás értük. Sőt, milyen gyorsan lehet, Urunk, jöjjön el a te országod!"

35. Képességei az embert fogékonnyá teszik a személyes Isten létének megismerésére. Ahhoz azonban, hogy az ember az Ő belső világába beléphessen, Isten ki akarta nyilatkoztatni magát az embernek, és adni akarta neki a kegyelmet, hogy e Kinyilatkoztatást a hit által elfogadhassa. Mindazonáltal Isten létének bizonyítékai fölkészíthetnek a hitre, és hozzásegíthetnek annak belátásához, hogy a hit nem ellenkezik az emberi értelemmel.

827. "Amíg Krisztus »szent, ártatlan, szeplőtelen«, bűnt nem ismert, és csak azért jött, hogy a nép bűneit kiengesztelje, addig a bűnösöket is magában foglaló Egyház egyszerre szent és mindig tisztulásra szorul, ezért szüntelenül a bűnbánat és a megújulás útját járja." Az Egyház minden tagjának, a fölszentelt szolgákat is beleértve, meg kell vallaniuk, hogy bűnösök. A bűn konkolya az idők végezetéig mindnyájukban növekszik az Evangélium jó búzája között. Az Egyház tehát összegyűjti azokat, akiket megragadott Krisztus üdvössége, de még a megszentelődés útján vannak:

Az Egyház "tehát szent, jöllehet tagjai között vannak bűnösök is; mert nincs más élete, mint a kegyelemé; ha ezzel táplálkoznak, tagjai megszentelődnek, ha eltávolodnak tőle, bűnöket és a lélek szennyét vonják magukra, amik akadályozzák az Egyház szentségének sugárzását. Ezért az Egyház szenved és bűnbánatot tart ezekért az ártalmakért, és hatalma van arra, hogy Krisztus vérével és a Szentlélek ajándékával gyermekeit kiszabadítsa belőlük."

1431. A belső bűnbánat az egész élet gyökeresen új iránya, visszafordulás teljes szívből Istenhez, a bűn elhagyása, elfordulás a rossztól, elkövetett gonosz cselekedeteink megtagadása. Ugyanakkor magában foglalja a vágyat és az elhatározást az élet megváltoztatására, reménykedve az isteni irgalmasságban és bízva az Ő kegyelmének segítségével. A szív e megtérését üdvös fájdalom és szomorúság kíséri, melyet az egyházatyák animi cruciatus-nak, a 'lélek gyötrelmének' és compunctio cordis-nak, a 'szív bánkódásának' neveznek.

2677. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk. Erzsébettel együtt csodálkozunk: "Honnan ez nekem, hogy az én Uramnak Anyja eljön hozzám?"(Lk 1,43). Mária, mert Jézust, a Fiát adja nekünk, Isten Anyja, a mi anyánk is. Rábízhatjuk minden gondunkat és kérésünket; úgy imádkozik értünk, ahogyan önmagáért imádkozott: "Legyen nekem a te ígéd szerint" (Lk 1,38). Imádságára bízva magunkat, vele együtt Isten akaratára hagyatkozunk. "Legyen meg a te akaratod!"

"Imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján." Amikor azt kérjük Máriától, hogy imádkozzon érettünk, elismerjük, hogy szegény bűnösök vagyunk, és az "Irgalmasság Anyjához", az egészen Szenthez fordulunk. Rábízzuk magunkat "most", életünk mai napján. Bizalmunk kitágul, s már most rábízzuk "halálunk óráját" is. Legyen akkor mellettünk, mint ahogy Fia kereszthalálánál is jelen volt, és a mi átmenetelünkön ő maga fogadjon minket mint anyánk, és vezessen minket Fiához, Jézushoz a Paradicsomba.

2839. Merész bizalommal kezdtünk imádkozni a mi Atyánkhoz. Kérve Tőle, hogy szenteltessék meg az Ő Neve, azt kértük, hogy egyre inkább megszentelődjünk. Jóllehet magunkra öltöttük a keresztségi ruhát, utána is vétkezünk és elfordulunk Istentől. Most ebben az új kérésben hozzá fordulunk, mint a tékozló fiú, és bűnösnek valljuk magunkat előtte, mint a vámos. Kérésünk "gyónással" kezdődik, mellyel egyszerre valljuk meg nyomorúságunkat és az Ő irgalmasságát. Erős a reményünk, mert az Ő Fiában "van megváltásunk és bűneink bocsánata" (Kol 1,14). Megbocsátásának hatékony és biztos jelét Egyházának szentségeiben találjuk meg.

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent VI. Pál pápa: Evangelium nuntiandi apostoli levél

8. Az evangélium hirdetőjeként Krisztus elsősorban az „Országot” hirdeti, azaz az Isten Országát, amelyet olyannyira fontosnak tekint, hogy ami rajta kívül esik, az csupán a „többi”, amelyet hozzáadnak. Az Isten Országáa tehát a legfőbb; minden egyebet ehhez kell mérni. Sokféle formában érzékelteti, mily boldogság az Isten Országához tartozni, de ennek a boldogságnak különös útjai vannak: olyanok, amelyeket a világ megvet. Leírja ennek az Orzágnak követelményeit, – úgy mondhatni magna chartáját, beszél az Isten Országának hírnökeiről, titkairól, „kicsinyeiről”. Szól arról, hogy akik az Isten Országának eljövetelét várják, azoknak virrasztaniuk kell és hűségesnek kell lenniük.

Szent II. János Pál pápa: Pastores Gregis apostoli levél

7. A lelkipásztori szolgálat krisztológiai dimenziója, ha mélységét szemléljük, elvezet e szolgálat szentháromságos alapjaihoz. Krisztus élete szentháromságos. Ő az Atya örök és egyszülött Fia, és a Szentlélektől fölketen küldetett a világba; s Ő az, aki az Atyával együtt küldi a Szentlelket az Egyháznak. Ez a szentháromságos dimenzió, ami megnyilvánul Krisztus egész létében és tevékenységében, formálja a püspök létét és tevékenységét is. Méltán akarták tehát a Szinódusi atyák a püspök életét és szolgálatát kifejezetten – a II. Vatikáni Zsinat tanításában található – szentháromságos egyháztannal megvilágítani.

Nagyon régi a hagyomány, mely úgy tekinti a püspököt, mint az Atya képmását, aki – Antiochiai Szent Ignác írásai szerint – a láthatatlan Püspök, mindenki Püspöke. Következésképpen minden püspök Jézus Krisztus Atyjának helyettese olyannyira, hogy épp e megjelenítő reláció miatt mindenkinek tisztelnie kell őt. E szimbolikus jelentés miatt a püspöki katedrát, ami különösen a keleti Egyház hagyományában Isten atyai tekintélyét idézi, csak a püspök foglalhatja el. Ugyanebből fakad minden püspök kötelessége, hogy atyai szeretettel törődjön Isten szent népével és vezesse azt

a papokkal, püspöki szolgálatának munkatársaival, és a diakónusokkal az üdvösség útján. És viszont, amint egy ősi szöveg figyelmeztet, a híveknek szeretniük kell a püspököket, akik Isten után atyák és anyák. Emiatt csókolják meg bizonyos kultúrákban a püspöknek mint az élet forrásának és jóságos atyának a kezét.

Krisztus az Atyának eredeti képmása és irgalmas jelenlétének megnyilvánulása az emberek között. A püspök, amikor Krisztus személyében és nevében cselekszik a rábízott Egyházban, Krisztusnak, az Egyház a Pásztorának és Vőlegényének, Tanítójának és Főpapjának élő jelévé válik. Itt fakad a lelkipásztori szolgálat forrása, melynek három alaptevékenységét – Isten népének tanítását, megszentelését és kormányzását –, ahogy ezt a Pontificale Romanum homíliavázlata sugallja, a Jó Pásztor módján kell gyakorolni: szeretettel, ismerve a nyáját, mindenkivel törődve; irgalommal a szegények, a hontalanok, a nyomorultak iránt, és keresve az elcsatangolt bárányokat, hogy visszavigye őket az egyetlen akolba.

A Szentlélek kenete pedig azzal, hogy Krisztushoz teszi hasonlóvá a püspököt, képessé teszi arra, hogy eleven folytatása legyen az ő szolgálatának az Egyház javára. Létének e Szentháromságos karaktere miatt szolgálatában minden püspöknek kötelessége szeretettel virrasztani az egész nyáj fölött, melynek körébe azért helyezte a Szentlélek, hogy kormányozza Isten Egyházát: az Atya nevében, akinek képét megjeleníti; a Szentlélek nevében, aki az életet adja az Egyháznak és a maga hatalmával támogatja az emberi gyengeséget.

Szent II. János Pál pápa: Ut unum sint enciklika

94. Az egység ezen isteni irgalmasság művében gyökerező szolgálata a püspökök kollégiumán belül rábízott egyre azok közül, akik megkapták a Szentlélektől a megbízatást, hogy ne hatalmat gyakoroljanak a nép fölött – miként a nemzetek királyai és fejedelmei teszik –, hanem hogy nyugodt legelőre vezessék. Ez a feladat az élet feláldozását követelheti. Szent Ágoston, miután megmutatta, hogy Krisztus az egyedüli pásztor, kinek egységében mindnyájan egyek, így buzdít: „Legyenek tehát mindnyájan egy pásztorban és szólaltassák meg a pásztor egy hangját, melyet hallván a bárányok, kövessék pásztorukat, de nem ezt vagy azt, hanem az egy pásztort. És benne mindnyájan egy hangot hallassanak, ne legyenek különböző hangjaik... ezt a minden szakadástól mentes, minden eretnekségtől megtisztított hangot hallják a bárányok.” Róma püspökének küldetése a pásztorok körében a „virrasztásban” (episzkopein) áll, hasonlóan az őrhöz, úgyhogy a pásztorok által minden részegyházban a pásztor Krisztus igaz hangját hallják. Így minden rájuk bízott részegyházban az egy, szent, katolikus és apostoli Egyház valósul meg. Az

összes Egyház teljes és látható közösségben van, mert az összes pásztor közösségben van Péterrel, s így Krisztus egységében van.

A hatalommal és tekintéllyel, melyek nélkül egy ilyen feladat illúzióvá válna, kell biztosítania Róma püspökének az összes egyház közösségét. Ezen a címen ő az első az egység szolgálói között. Ezt az elsőséget, primátust különböző szinteken gyakorolja az ige átadásának felügyeletére, a szentségek kiszolgáltatására és a liturgia végzésére, a misszióra, a fegyelemre és a keresztény életre vonatkozóan. Péter utódára tartozik, hogy emlékeztessen az Egyház közjavanak igényeire, ha valakit saját érdekeinek szolgálata megkísértene azzal, hogy erről megfeledkezzék. Kötelessége figyelmeztetni, óvni és kinyilvánítani, ha a hit egységével össze nem egyeztethető véleményt terjesztenek. Amikor a körülmények igénylik, a vele közösségben lévő összes pásztor nevében beszél. Az I. Vatikáni Zsinat által jól meghatározott föltételek mellett ex cathedra is kinyilváníthatja, hogy egy tanítás a hitletéteményhez tartozik. Így tanúskodván az igazság mellett, szolgálja az egységet.

Cor Unum Pápai Tanács: Éhezés a világban

71. A kereszténynek testvéreit kell szolgálni munkájának és életének minden területén. A tevékeny szeretet minden keresztényt szólít, mindennapi munkájában éppúgy, mint személyes kezdeményezéseiben. A keresztény elkötelezettsége, valamint humanitárius és karitatív tevékenysége ugyanebből a felszólításból fakad.

Fizetett, társadalmi és – gyakran tekintélyes – házi munkájában a férfiak és a nőknek ugyanaz a küldetése: hirdetni az Örömhírt, és azt megélni a mindennapi öröme és szenvedések során, minden helyzetben. Munkájának minősége, részvétele igazságos reformokban, magatartásának szerény példája, mások iránti figyelmissége a kötelező személyes és hivatali feladatokat meghaladja. Mindez azon férfiak és nők napi terheinek részét alkotja, akik életük minden vonatkozásában keresik az alkalmat, hogy közeledni engedjék magukhoz Istent, és elősegítik a világ növekedését az Ő szeretetében. Így egyre inkább képesek lesznek a zűrzavar és az igazságtalanság elleni harcra; arra, hogy szenvedéseiket és örömeiket a Megváltó Krisztusnak ajánlják, aki Lelkét adja nekik mindennapi életükben.

A keresztény arra törekszik, hogy tevékenységét – bármiből álljon is az – Annak ajánlja, aki közvetlenül szívünkhöz szól, minden egyes szegény szájával. A keresztény, magával ragadva a jóakarató embereket – akikkel osztozik az alapvető emberi értékekben –, köteles ügyelni arra, hogy személyes tevékenységét és keresztény testvéreiét is Isten Igéje irányítsa, lehorgonyozzon az isteni életben, egységben az egyházzal és pásztoraival. A tettek közössége az Úrral való közösség kell hogy legyen, aki maga virraszt afölött, hogy e tevékenységet a Szentlélekben

gondolják el és hajtsák végre, és így ne veszítsen isteni eredetű küldetéséből, amelynek során az Ember Szolgáját személyesen tekintik a tevékenység forrásának, erejének és céljának.

A keresztény minden pillanatban támaszt talál a Boldogságos Szűz Máriához intézett imájában, aki az Isten és az ember fenntartás nélküli szolgálatában imádkozik és cselekszik egyszerre. Isten Anyja könyörögve kéri a Szentlelket, árássa el kegyelmével minden keresztény értelmét és szívét, hogy így tetteiben szabad, felelős és hűséges munkatársává válhasson, tettei tanúskodjanak Isten szeretetéről és hordozzák az örökkévalóság súlyát.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai evangéliumi epizód (Mk 13, 33-37) középpontjában a virrasztásra és az állandó készenlétre való buzdítás áll. Az előre nem kiszámítható időpontban visszatérő ház uráról szóló példabeszédhez kapcsolható a *kezdő könyörgés* kifejezése: „hogy jótettekkel siessünk a közelgő Krisztus elé”. A liturgia itt párhuzamba állítja a Megváltó születésére való várakozást a parúziával, v a g y i s K r i s z t u s m á s o d i k e l j ö v e t e l é v e l. Az evangéliumi szakaszban Jézus ugyanis ez utóbbiról beszél. Mindez az adventi várakozási idő önvizsgálati, bűnbánati jellegét és az állandó készenlét fontosságát hangsúlyozza.

Az *olvasmány* (Iz 63, 16b-17. 19b; 64, 1. 2b. 3-8) az Úr érkezésére való várakozás, vágyakozás motívumával kapcsolható az evangéliumhoz: „Ó, bárcsak széttépnéd az egeket és leszállnál!” (Iz 63, 19). A *válaszos zsoltár* (Zsolt 79, 2ac és 3b. 15–16. 18–19) szintén hasonló váagnak ad hangot – itt az Úr érkezése szorosan összekapcsolódik a szabadítással: „ragyogtasd ránk arcodat, és szabadok leszünk”; „jőjj, hogy megszabadíts minket!”; „fordulj hozzánk, tekints le az égből, lásd és látogasd meg ezt a szőlőt!”.

A *szentleckében* (1 Kor 1, 3-9) is megjelenik a Krisztus második eljövételére való várakozás gondolata: „Így semmi kegyelmet sem nélkülöztök, amíg Urunk, Jézus Krisztus megjelenését várjátok. Ő mindvégig megerősít titeket, hogy feddhetetlenek legyetek Urunk, Jézus Krisztus napján”. Ahogyan korábban is láthattuk, a liturgia szövege ezt kapcsolja az adventi várakozás időszakához.

Az *egyetemes könyörgéseket* is a várakozás és a készenlét motívuma jellemzi, amint ez az evangéliumi példázatban is megjelent. „Testvéreim, a várakozás fogékonyá teszi a lelket”, hangzik a pápi bevezető. Az állandó készenlétért imádkozik az első

könyörgés, ismét a parúzia viszonylatában: „Add, Urunk, hogy második eljöveteledet várva, mindig készek legyünk megújulni igazságban és szeretetben!”. Hasonlóképp a második: „Add, Urunk, hogy Egyházad tiszta és feddhetetlen legyen, amikor újra eljössz!”.

Az *I. adventi prefáció* is ezt a gondolatmenetet folytatja: „[Krisztus] megnyitotta számunkra az örök üdvösség útját: hogy amikor dicsőséges fényben újra eljön – látható valóságban nyerjük el, amit most ígéretében bízva várunk”.

2.3.2. Liturgikus énekek

Éneklő Egyház:

Harmatozzatok egek ()

<http://nepenektar.hu/idoszak/advent/liturgia/2/intr/38/harmatozzatok-egok-rorate-caeli>

Ébredj ember ()

https://www.youtube.com/watch?v=uMkYfAKkf_0

Hozzád emelem (501)

<http://nepenektar.hu/idoszak/advent/liturgia/1/intr/5/hozzad-emelem-ad-te-levavi>

Gitáros, illetve taizei énekek:

Ébredj, ember, mély álmodból

<https://www.youtube.com/watch?v=jWKYTFu2W1Q>

Virrassz még

<https://www.youtube.com/watch?v=yo9C-UiCL6s>

Marco Frisina: Maranatha

<https://www.youtube.com/watch?v=qAU6bv8P8tU>

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó versek

Aranyosi Ervin: Advent – első gyertya

Advent első vasárnapján

felgyullad egy gyertya

fénye. Melegítse át

szívedet,

legyen fénylő
eredménye. Kezdődik
a csodavárás, ahogy
egykor Jézust várták:
szeretettel,
bizalommal,
a tűz lángját körül állták.

A megváltó tiszta fényt hoz,
szeretetet, ami életet.

Felemel a puszta
földről, Isten fiává
fogad téged.
Szeretettel tárd ki
lelked, öleld át a
nagyvilágot,
kívánd azt, hogy minden
ember itt a Földön, legyen
áldott!

Forrás: <http://versek.aranyosiervin.com/tag/advent/>

Dora Rappard - Szolgálat az éjszakában

Kik az éj csendjében
virrasztva fenn
tűnődtek, az álom mért kerül
el: ne keseregjete,
mert meglehet,
hogy az Úr szent szolgálatra nevel.
Hisz egész napon át
sok imádság,
könyörgés ostromolja az
 eget. Kérők, imádkozók,
hálát adók
serege nappal hatalmas
sereg. De ha leszáll az éj,
s az álom mély,
csak itt-ott virraszt árván valaki.
Szolgálatra, lehet,
e sereget
maga az Isten választotta ki.
„Dicsérje szent nevét

– hangzik felénk – ,
ki éjszaka Isten házában
áll!“ A világ elpihent.
Sötét van, csend.
De az imádság füstje égre száll.
S ha az éj csendjében
e szent helyen
Isten előtt szívetek
meghajol, Ő beszél veletek,
figyeljete:
„Szólj hozzám, Uram! Szolgád hallja
jól!“
Ha Jézus vére főd,
ha Ő betölt,
s jelenléte áthatja szívetek:
mert mély a csend,
sok titkot kijelent,
mit nap zajában nem
értettete. S emelve kezetek,

csak vigyetek
sokakat Jézushoz, azt várja
Ő. Nevük mondjátok el!
Ő majd felel.
Nála az áldás, nála az erő!
Járjon be lelketek
sok – sok helyet,
s kit Isten ott reátok bízhatott,
mindnél időzzetek
egy keveset!
Testvéri terheket
hordozzatok! S ahol beteg
pihen,
halk-szelíden
lengje körül imádság-illatár!
Erősítse meg azt,
vigyen vigaszt
annak, ki halál árnyékában jár!
Tovább! Mindig tovább!
Világosság,
sötétség küzd egymással
szüntelen, s nem egy bátor vitéz
ereje vész.
Támasza buzgó imátok
legyen! Ti hátvéd legyetek!
És kérjete

küzdelméhez fegyverzetet,
erőt! Így abban is lehet
részetek,
ha Isten győzni segítheti őt.
Részvétellel kérjete,
ki tévelyeg
hitetlenül, hamis
ösvényeken, annak is égi
fényt:
hívja szegényt
a kereszthez! Ott várja kegyelem!
Így könyörögjete!
És fejete
Jézus ölében ha
megpihenhetett, az álom is
leszáll.
Alhattok már,
mint gondtalan, boldog kis
gyermekek. S ha mégse...
bízzatek!
Hisz Uratok
együtt virraszt az éjben
veletek. Éji szolgálat ez.
Jutalma lesz.
Gyümölcsöt terem és győzelmeket!

Forrás: <https://keresztjenversek.wordpress.com/tag/virrasztas/>

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

– Éber vagyok-e a szeretetben, az evangélium hirdetésében?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten, önts híveid szívébe szent elhatározást, hogy jótettekkal siessünk a közelgő Krisztus elé, ő pedig egykor jobbjára állítson minket országában, és mindnyájan együtt örvendjünk a boldog örökkévalóságban. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy virrasztani tudjak a szeretet gyakorlásában és az igehirdetésben. S add, hogy szent Fiaid ebben a tevékenységben találjon engem is! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Legyetek éberek, mert nem tudjátok, mikor érkezik az Úr! /Mk 13, 33-37/

(Forrás: pixabay)

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

– Az Úr eljön!

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

– Gyakran gondoljak arra, hogy nem itt a földi életben kell véglegesen „berendezkednem”, hiszen a végső cél a mennyország.